

Arrest

nr. 280 790 van 24 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
B – 1081 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 november 2022 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2022 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 oktober 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 12 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker reeds eerder verzoeken om internationale bescherming had ingediend in Duitsland, Frankrijk, Nederland en Italië.

1.3. Op 28 september 2022 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) enerzijds de Duitse en Franse autoriteiten om verzoeker op grond van artikel 18.1, d), en anderzijds aan de Italiaanse en de Nederlandse autoriteiten om verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.4. De Duitse, Franse en Nederlandse autoriteiten wezen hun verantwoordelijkheid af, terwijl de Italiaanse autoriteiten middels een zogeheten ‘*tacit agreement*’ verantwoordelijk werden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 november 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: D.(...) A.(...)

voornaam: J.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Somalië alias : D.(...) A.(...), J.(...) (°(...), Somalië) ; D.(...), A.(...) J.(...) (°(...), Somalië) ; D.(...), J.(...) (°(...), Somalië) ; O.(...), A.(...) (°(...), Somalië) ie een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25§2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer D.(...) A.(...) J.(...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Somalië te zijn, bood zich op 12.10.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 12.10.2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in en legde daarbij geen identiteitsdocumenten voor. Hij stelde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort. Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 24.11.2020 en op 27.01.2022 internationale bescherming vroeg in Italië. De treffers tonen ook aan dat de betrokkene op 14.06.2016 en op 04.12.2018 internationale bescherming vroeg in Duitsland, op 03.07.2017 en op 24.01.2020 in Frankrijk en op 08.04.2022 in Nederland. De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 19.10.2022. Hij verklaarde sedert 2013 religieus gehuwd te zijn met mevrouw A.(...) S.(...), H.(...) (+/- 25 jaar oud, Somalische nationaliteit), die momenteel in Kenia verblijft. De betrokkene verklaarde 1 minderjarige zoon (D.(...), J.(...) D.(...)) te hebben die samen de religieus gehuwde partner van de betrokkene verblijft in Kenia. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij Somalië heeft verlaten in maart 2015 en hierop is doorgereisd via Ethiopië en Soedan naar Libië, waar hij van mei 2015 tot maart 2016 heeft verbleven. De betrokkene verklaarde dat hij vanuit Libië met een boot naar Italië is gegaan, waar hij het grondgebied van de lidstaten heeft betreden op 28.03.2016. Hij stelde vervolgens in verschillende lidstaten te hebben verbleven. In Duitsland tussen augustus 2016 en mei 2017, in Frankrijk tussen mei 2017 en november 2017, terug in Duitsland tussen november 2017 en november 2019, in Frankrijk tussen november 2019 en mei 2020, in Italië tussen juni 2020 en maart 2022 en in Nederland tussen maart 2022 en oktober 2022. De betrokkene verklaarde dat hij naar België is doorgereisd in oktober 2022. De betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië, Duitsland, Frankrijk en Nederland. Hij stelde dat zijn verzoek in Duitsland en Italië werd afgewezen, dat de autoriteiten in Frankrijk beslisten dat hij diende terug te keren naar Duitsland en dat de autoriteiten in Nederland beslisten dat hij diende terug te keren naar Italië.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij via derden had vernomen dat vingerafdrukken van andere lidstaten in België kwijtgescholden worden. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat het er heel erg was op vlak van opvang. Hij stelde dat er vaak ruzies en gevechten ontstonden en dat niemand er iets aan deed. Op 20.10.2022 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Duitse en Franse, conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 en naar de Italiaanse en Nederlandse instanties, conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Duitsland liet op 24.10.2022 weten ons verzoek te weigeren omdat zij in deze niet de verantwoordelijk lidstaat zijn en dat de verantwoordelijkheid is overgegaan op Frankrijk. Frankrijk liet op 03.11.2022 weten ons verzoek te weigeren omdat zij in deze niet de verantwoordelijk lidstaat zijn en dat de verantwoordelijkheid is overgegaan op Italië of Nederland. Nederland liet op 02.11.2022 weten ons verzoek te weigeren omdat zij in deze niet de verantwoordelijk lidstaat zijn en dat de verantwoordelijkheid is overgegaan op Italië. Het verzoek werd door Italië niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord, wat betekent dat Italië conform artikel 25(2) op 04.11.2022 verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene. De Italiaanse instanties werden hiervan op de hoogte gebracht op 07.11.2022. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Italië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en

Griekenland (EHRM 02/04/2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04/11/2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in de arrest in de zaak A.M.E v. Nederland (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief de verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat ze op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 20.10.2022 verantwoordelijk voor de terugname van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Middels het impliciete akkoord van 04.11.2022 zijn de Italiaanse instanties verantwoordelijk voor de terugname van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Italië. De Italiaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Italië is partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM waardoor er dient te van worden uitgegaan dat de Italiaanse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Italië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Italië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat het er heel erg was op vlak van opvang. Hij stelde dat er vaak ruzies en gevechten ontstonden en dat niemand er iets aan deed. Hieromtrent benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Italiaanse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. Hieruit kunnen we ook niet besluiten dat Italië niet heeft voldaan aan zijn verplichtingen en dit kan volgens ons niet gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder herhalen we dat Italië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Italiaanse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. De betrokkene verklaarde dat hij in Italië een

negatieve beslissing heeft gekregen omtrent zijn verzoek om internationale bescherming. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming impliceert bovendien niet automatisch dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere gegeven dat de het verzoek om internationale bescherming in Italië werd afgewezen, betekend niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving . Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen in Italië kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië. Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2021 Update", laatste update op 20.05.2022, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>), het rapport van "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12.12.2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkuntfslaender/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>) en twee rapporten van "Swiss Refugee Council", "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, <https://www.osar.ch/assets/herkuntfslaender/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>) en "Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy" (Bern, 21.01.2020, <https://www.osar.ch/assets/herkuntfslaender/dublin/italien/200121-italyreception-conditions-en.pdf>).

Volgens het AIDA-rapport kan een verzoek om internationale bescherming worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione") (p. 26). Conform de wetgeving dient vanaf de registratie materiële opvang te worden verstrekt. Het rapport stelt dat in 2021 56.388 asielaanvragen geregistreerd werden in Italië, vergeleken met 21.200 in 2020 (p. 54). Het AIDA-rapport maakt melding van belemmeringen wat de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft ("Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2020 and 2021.", pagina 49). Deze belemmeringen kunnen bestaan uit een moeilijke toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campania) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Milaan, Basilicata). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd en pas na de formele registratie opvang wordt verstrekt. Het rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ook problematisch is voor personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen ("Access to the asylum procedure is equally problematic", pagina 79). Het rapport van "Swiss Refugee Council" van januari 2020, dat de neerslag is van een bezoek van 09.09.2019 tot 14.09.2019, meldt dat er een verbetering is wat de eerste aanmelding betreft, maar dat er nog weken kunnen verstrijken tussen deze eerste stap en de tweede ("The waiting time until the first appointment (fotosegnalamento) seems to have decreased since the last report. On the other hand, the time gap between the fotosegnalamento and the verbalizzazione is still a problem, especially in big cities and can take weeks", pagina 24). We wensen te benadrukken dat deze omstandigheden reeds werden becommentarieerd in rapporten van "Asylum Information Database" ("Country Report : Italy – 2017 update", pagina 26 e.v.), van "Swiss Refugee Council" ("Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", augustus 2016, pagina's 23 en 24) en van "Swiss Refugee Council" en "Danish Refugee Council" ("Is Mutual Trust Enough? The situation of

persons with special reception needs upon return to Italy”, 09.02.2017). Desalniettemin oordeelde het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) dat de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden vergeleken met die in Griekenland ten tijde van het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België en de algemene toestand op het vlak van opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië overdrachten aan Italië niet in de weg staat (§19 : “The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see *Ali and Others v. Switzerland and Italy* (dec.), no. 30474/14, § 33, 4 October 2016)”). Gelet op het feit dat de door de betrokkene aangevoerde omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM zijn we van oordeel dat deze niet kunnen worden gezien als strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het AIDA-rapport voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek. Indien de overgedragen persoon nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, zoals de betrokkene, zal hij of zij dit na overdracht kunnen doen conform de gewone procedure (“In “take charge” cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure”, pagina 70). In het rapport wordt opgemerkt dat een overgedragen persoon die nog geen verzoek in Italië indiende het risico loopt te worden beschouwd als een persoon in onwettig verblijf en het voorwerp zou kunnen zijn van een uitwijzingsbevel (“However, the person could be considered an irregular migrant by the authorities and be notified an expulsion order”, pagina 79). We merken op dat hieromtrent geen verdere duiding wordt gegeven en niet wordt aangegeven op welke gegevens en informatie deze opmerking is gebaseerd. Rekening houdende met het feit dat in 2021 1462 personen door andere lidstaten aan Italië werden overgedragen en gezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdrachten effectief sprake was van een belemmering van het indienen van een verzoek na overdracht wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming wat tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat niet aannemelijk is gemaakt dat de betrokkene na overdracht en indien hij dat wenst niet de mogelijkheid zal worden geboden internationale bescherming te vragen. Verder merken we op dat het AIDA-rapport meldt dat op de luchthavens van Milaan-Malpensa en Rome-Fiumicino, waarlangs de meeste overdrachten onder de bepalingen van Verordening 604/2013 verlopen, respectievelijk de coöperaties ‘Ballafon’ en ‘Albatros1973’ informatie verstrekken aan aan Italië overgedragen personen (“The information desk for asylum seekers in Milan Malpensa is no longer operated by the Waldensian Diakonia but by the cooperative Ballafon.... At the Fiumicino airport of Rome, the Prefecture of Rome has entrusted in 2020 the Albatros1973 cooperative for informing and managing foreign people arriving at the air border who want to seek asylum or who are Dublin returnees.”, pagina 78). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat het AIDA-rapport stelt dat het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken in januari 2019 bepaalde dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en nog geen internationale bescherming vroegen in Italië zullen worden opgevangen in de regio waarin de luchthaven van overdracht is gelegen (pagina 77, “If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport of arrival”). Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers om internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang’ (“Centro di primo soccorso e accoglienza”, CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen voor verzoekers zijn de CDA- (“Centro di accoglienza”) en CARA-centra (“Centri governativi di prima accoglienza”). Dit netwerk wordt aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra (“Centri di accoglienza straordinaria”). Tweedelijnsopvang bestond uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem (“Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato”). Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde “Salvini-decreet”, dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkte de toegang tot het SPRAR-netwerk dat werd omgedoopt tot SIPROIMI (“Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati”) tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Hierdoor verdween de verbinding tussen beide netwerken en werden het de facto parallelle

systemen. Op 08.02.2021 deelden de Italiaanse instanties middels een circulaire mee dat door een decreet d.d. 21.10.2020 het SIPROIMI werd vervangen door een nieuw netwerk, te weten SAI ("Sistema di accoglienza e integrazione", een kopie van de circulaire wordt toegevoegd aan het administratief dossier). We benadrukken dat de Italiaanse instanties in deze circulaire uitdrukkelijk stellen dat deze structuur zal open staan voor verzoekers en derhalve een breuk betekent met het vorige beleid dat de tweedelijnsopvang reserveerde voor begunstigen van internationale bescherming en niet begeleide minderjarigen ("In particular, the new system introduces some significant changes in the Italian reception system. Above all, it provides the chance for asylum seekers to be hosted in the SAI system, including family groups so as to guarantee the protection of such a fundamental right as the family unity"). Het rapport van "Swiss Refugee Council" van januari 2020 stelt dat de omstandigheden in de CAS- en CARAcentra achteruit gingen ten gevolge van het "Salvini-decreet" ("The conditions in the collective centres (former CARA and CAS) deteriorated significantly with the changes brought about by the Salvini Decree and the new Capitolato", pagina 44). Volgens de Italiaanse wetgeving dienen de materiële opvangvoorzieningen en de aan verzoekers om internationale bescherming geboden diensten en voorzieningen bij een decreet van het Ministerie van Binnenlandse Zaken te worden vastgesteld om zo een uniform niveau van opvang op het hele grondgebied te waarborgen, rekening houdend met de bijzonderheden van elk type van opvang. Het opvangdecreet voorziet in de controle van de opvangcentra door de prefecturale diensten, via de sociale diensten van de gemeenten. Op 24.02.2021 werd een nieuw decreet tot goedkeuring van de bestekken voor aanbestedingen ("capitolato d'appalto") voor het verstrekken van opvang en voorzieningen aangenomen. In de nieuwe bestekken voor de aanbestedingen werden de gemiddelde voorziene kosten per persoon voor voorziene diensten en uitvoeringsvoorwaarden opgetrokken van 21 euro tot 28 euro ("According to the new tender specification schemes (...) the average costs to be placed on the basis of the contract increased (for non-collective structures up to 50 places) from €21 of the old specifications to €28 of the current one", pagina 120). Het AIDA-rapport beoordeelt deze voorwaarden als ontoereikend om opvang te verstrekken die in meer dan enkel basisvoorzieningen voorziet en ziet hierin bevestigd dat weinig of geen belangstelling bestaat voor het bevorderen van meer kwalitatieve, kleinschalige opvangvoorzieningen. Het AIDA-rapport stelt verder dat de voorzieningen in de CARA- en CAS-centra niet het niveau benaderen van die in kleinere centra of het SAI, maar geeft tevens aan dat de omstandigheden kunnen verschillen en afhankelijk zijn van de omvang van de structuur, de capaciteit en van het beheer ("Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the occupancy rate, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre", pagina 138). Wat de CAS-centra betreft hangt volgens het AIDA-rapport het functioneren in grote mate af van de afspraken met de bevoegde instanties en het professionalisme van de betrokken organisaties ("The functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved", pagina 138). Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM stelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de organisatie en het verstrekken van opvang en voorzieningen aan verzoekers om internationale bescherming in Italië zijn we gelet op het voorgaande van oordeel dat niet dient te worden besloten dat de Italiaanse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en derhalve van een overdracht dient te worden afgezien. Volgens cijfers van het UNHCR kwamen in 2020 34.154 immigranten binnen via de Middellandse Zee (cfr. <https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location/5205>), wat inderdaad meer is dan in 2019 (11.417) maar beduidend minder dan in 2017 (119.369) en 2018 (181.436). In 2021 kwamen tot 07.06.2021 15.065 immigranten via de Middellandse Zee Italië binnen. (<https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location/5205>). Volgens het AIDA-rapport verbleven eind 2021 78.001 personen in Italiaanse opvangvoorzieningen tegenover 91.424 eind 2019. 52.185 in het 'eerstelijnsopvangnetwerk' en 25.715 in het SAI ("At the end of 2021, the number of asylum seekers and beneficiaries of international protection in the reception system was 78,001, which represents a decrease compared to 2020, when 79,938 asylum seekers were present and to 2019, when the accommodation system hosted 91,424 individuals. Out of the total number, at the end of 2021, 52,185 were in first reception facilities (CAS and first governmental centres) and 25,715 in SAI (former Siproimi)", pagina 130). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een dermate grote globale druk op het Italiaanse opvangnetwerk dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Verder merken we dat het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) niettegenstaande de op dat ogenblik hoge instroom van immigranten in Italië en de daaruit volgende druk op het opvangnetwerk oordeelde dat de toestand van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet gelijk stond met omstandigheden in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het AIDA-rapport bericht dat een aan Italië overgedragen persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang indien hij voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef

en dit verliet ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 79). Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de diensten van de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ("Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid", pagina 122). Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's ("Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft casussen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen. Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93). We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport meldt dat begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en gezondheidszorg (cfr. pagina's 218). Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen. Italië heeft net als België en andere lidstaten te kampen met het COVID-19-virus. De situatie betreffende de verspreiding van het COVID-19-virus evolueert in Italië net als in andere lidstaten voortdurend en net als andere lidstaten nemen de Italiaanse instanties maatregelen om de verspreiding van het virus in te perken. Dat de Italiaanse instanties zich op dit vlak onverschillig tonen of niet bij machte zijn de situatie te controleren wordt door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat de Italiaanse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID-19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen. Hieromtrent merken we op dat de Italiaanse instanties op 20.11.2020 meedeelden dat overdrachten onder de bepalingen van Verordening 604/2013 dienen plaats te vinden via de luchthavens van Rome-Fiumicino en Venetië en dat een binnen de 72 uur voorafgaand aan de overdracht verricht negatief COVID-19-testresultaat dient te worden voorgelegd. Tijdens zijn gehoor d.d. 19.10.2022 verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Er werden door de betrokkene geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en

vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Italië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging (4) .”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker wijdt in zijn verzoekschrift geen specifieke paragraaf aan de uiterst dringende noodzakelijkheid, maar geeft bij de uiteenzetting van de feiten het volgende weer:

“Verzoeker is een Somali en heeft zijn land verlaten, omdat zijn leven aldaar in gevaar is.

Verzoeker werd op 18 november 2022 in België aangehouden. Uit nadere controle bleek dat verzoeker vingerafdrukken heeft in Italië.

Verwerende partij heeft beslist om verzoeker vast te houden in een gesloten centrum om hem vervolgens

*te kunnen verwijderen naar Italië.
(...)*

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 18 november 2022 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht aan Italië. Omwille van de vasthouding van verzoeker en zijn overbrenging met het oog op zijn overdracht, die op 15 december 2022 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“A.

Artikel 3 EVRM vermeldt uitdrukkelijk als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

De landen die voormeld verdrag hebben geratificeerd dienen te allen tijde erop toe te zien dat de maatregelen die worden opgelegd geen schending uitmaken van de fundamentele rechten die zijn vastgelegd in voormeld artikel.

Dit artikel dient dan ook volgens the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (hierna afgekort als UNHCR) als volgt te worden geïnterpreteerd:

“A. The Principle of Non-Refoulement Under International Refugee Law

Non-Refoulement Obligations Under International Refugee Treaties (i) The 1951 Convention Relating to the Status of Refugees and its 1967 Protocol.

5. The principle of non-refoulement constitutes the cornerstone of international refugee protection. It is enshrined in Article 33 of the 1951 Convention, which is also binding on States Party to the 1967 Protocol. Article 33(1) of the 1951 Convention provides:

“No Contracting State shall expel or return (“refouler”) a refugee in any manner whatsoever to the frontiers of territories where his [or her] life or freedom would be threatened on account of his [or her] race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion.”

(...)

7. The prohibition of refoulement to a danger of persecution under international refugee law is applicable to any form of forcible removal, including deportation, expulsion, extradition, informal transfer or “renditions”, and non-admission at the border in the circumstances described below. This is evident from the wording of Article 33(1) of the 1951 Convention, which refers to expulsion or return (refoulement) “in any manner whatsoever”. It applies not only in respect of return to the country of origin or, in the case of a stateless person, the country of former habitual residence, but also to any other place where a person has reason to fear threats to his or her life or freedom related to one or more of the grounds set out in the 1951 Convention, or from where he or she risks being sent to such a risk.

8. The principle of non-refoulement as provided for in Article 33(1) of the 1951 Convention does not, as such, entail a right of the individual to be granted asylum in a particular State. It does mean, however, that where States are not prepared to grant asylum to persons who are seeking international protection on their

territory, they must adopt a course that does not result in their removal, directly or indirectly, to a place where their lives or freedom would be in danger on account of their race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion. As a general rule, in order to give effect to their obligations under the 1951 Convention and/or 1967 Protocol, States will be required to grant individuals seeking international protection access to the territory and to fair and efficient asylum procedures.

(...)

(eigen onderlijning)

Uit het voorgaande kan duidelijk worden afgeleid dat het verbod op refoulement op elke vorm van verwijdering van toepassing is. Het non-refoulementprincipe dient dus niet alleen te worden onderzocht

wanneer een persoon wordt verwijderd naar zijn land van herkomst, maar ook in het geval wanneer een persoon zou worden verwijderd naar het land van vorige gewone verblijfplaats en/of elke andere plaats waar een persoon reden heeft om te vrezen voor bedreigingen te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uit het voorgaande kan ook worden afgeleid dat een persoon die om asiel heeft verzocht niet automatisch een asiel zou moeten krijgen van een bepaalde staat. De verdragstaten dienen anderzijds erop toe te zien dat aan iedere persoon die om internationale bescherming verzoekt een toegang zou moeten worden verzekerd tot eerlijke en efficiënte asielprocedure.

B.

Het principe van zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RvV nr. 224 105 van 18 juli 2019).

C.

Toepassing van voormelde principes in het onderhavige geval

Verzoeker wenst op te merken dat momenteel in Italië geen eerlijk en efficiënte asielprocedure beschikbaar is conform voormeld principe van non-refoulement. Dit blijkt zeer duidelijk uit verschillende objectieve bronnen (zie infra).

Zo vermeldt Asylum Information Database (AID) van European Council aangaande de huidige situatie in Italië in zijn rapport 'Italy 2020' uitdrukkelijk als volgt (p. 25-26)

'(...)

implemented on the Italian eastern border on the basis of the mentioned agreement that was never ratified by the Italian Parliament, unlawful.

1 https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/06/AIDA-IT_2020update.pdf

The Court observed that the readmission procedure is carried out in clear violation of the international, European and internal rules that regulate access to the asylum procedure. The concerned persons were not offered any remedies and their individual situations were not examined. The Court therefore concluded clear infringement of the right of defence and the right to an effective remedy. The Court also observed de facto detention carried out without any order from the judicial authority and it further concluded that the procedure clearly violates the obligation of non-refoulement, which prohibits exposing persons to risks of inhuman and degrading treatment, which, as documented by numerous NGOs, is a systematic practice at the Croatian border. According to the Court the Italian authorities could not deny knowing the mechanism of readmissions by chain carried out by Slovenian and Croatian authorities nor the situation of violence at the Croatian border as reported by several NGOs, international organizations and EU institutions.'

(Onderlijnd door verzoeker)

Met betrekking tot toegang tot gezondheidszorg vermeldt voormeld rapport als volgt (zie p. 128):

"Delays in the issuance of health cards had been exacerbated in 2016 due to the attribution of special tax codes to asylum seekers other than the ones attributed to other people, consisting in numerical and not alphanumeric codes.⁶⁵⁷ Such obstacles were reported with regard to access to health cards in 2019 and 2020 too. These problems persist also with regard to access to other social rights.

(...)"

Het voormelde AID rapport Italië 2020 vermeldt met betrekking tot toegang tot de asielprocedure verder als volgt (p. 104-107): "

'(...)

In tegenstelling tot hetgeen wordt beweerd in de bestreden beslissing is de toegang tot de asielprocedure voor de personen die in kader van de Dublin procedure wordt teruggestuurd niet menswaardig te noemen. Dit blijkt duidelijk uit het hiernavolgende (zie p. 68-70):

'(...)

Verder, vermeldt Human Right Watch op zijn website aangaande vluchtelingensituatie in Italië het hiernavolgende:

"A Migrants and Asylum Seekers

During the adoption of the outcomes of its Universal Periodic Review before the United Nations Human Rights Council in March, Italy rejected a number of recommendations on the rights of migrants and asylum seekers, including ensuring compliance with prohibition of refoulement and collective expulsions.

In February, the Memorandum of Understanding with Libya on migration cooperation was renewed for another three years despite overwhelming evidence of brutality against migrants and the complete absence of an asylum system in Libya; at the time of writing Libya had not yet agreed to cosmetic amendments, while Italy, in July, commissioned six patrol boats to be donated to Libya for interceptions at sea.

In October, the government reversed some of the worst policies adopted under the previous government, reinstating humanitarian residency permits, guaranteeing asylum seekers access to specialized shelters, and removing obstacles to their access to rights. The new decree reduces but does not eliminate fines on ships that perform search-and-rescue at sea.

After declaring, in April, Italian ports “unsafe” because of the Covid-19 pandemic, authorities allowed, often with unjustified delay, nongovernmental rescue organizations to disembark rescued people but began impounding ships on technical or administrative grounds. In September, the government grounded an airplane deployed by Sea Watch, a rescue group, to spot boats in distress in the Mediterranean, and impounded the rescue ship the organization operates with *Médécins Sans Frontières*. In mid-September, Italy allowed *Mediterranea Saving Humans* to disembark 25 people who had spent 38 days on an oil tanker

as Malta (and Italy) refused to accept them.

2 <https://www.hrw.org/world-report/2021/country-chapters/italy>

The UN special rapporteur on the situation of human rights defenders called on Italy in early October to end the criminalization of humanitarian rescuers, highlighting the open cases against Carola Rackete, the captain of a Sea Watch ship, and 10 crew members of the *Luventa* rescue ship.

Poor management of an increase in spontaneous arrivals led to severe overcrowding in the Lampedusa reception center. The government began in April to quarantine arriving migrants and asylum seekers on passenger ferries for 14 days; at time of writing 3 ferries were anchored off Lampedusa and Sicily, raising concerns about a normalization of offshore processing. In October, authorities began using at least one ship to isolate asylum seekers already accommodated in reception centers found to be positive for Covid19.

According to government statistics, more than 25,900 people reached Italy by sea, including more than 3,190 unaccompanied children, by mid-October. According to the International Organization for Migration, 473 persons went dead or missing in the Central Mediterranean in the same period. Authorities reinforced border patrol guards at the land border with Slovenia citing increased arrivals, while rights organizations expressed concern over returns to Slovenia without procedural safeguards, leading to chain deportation to Croatia and then Bosnia.

Unaccompanied children who traveled on to France after spending a year or more in Italy, regularly told Human Rights Watch that lack of access to education and other poor reception conditions were factors in their decisions to leave.

A program to provide residency permits to undocumented migrants working in agriculture, domestic work, and home care was implemented in response to the Covid-19 but relied on employer participation.

According to official statistics, 85 percent of the 207,542 applications received by the program’s deadline came from domestic and home care workers and only 15 percent from farmworkers. Some 13,000 people applied under a more restrictive channel created in the same program for people whose residency permit had expired after October 31, 2019, and could prove they had previously been employed in the same 3 sectors. However, this was a missed opportunity to extend the program and secure rights for an estimated 600,000 people living in Italy without status.

Five Eritreans rescued at sea by the Italian Navy in July 2009 and subsequently returned unlawfully to Libya arrived in Italy in August. In a landmark ruling in November 2019, a court had ordered the government

to allow them and nine others to come to Italy to apply for asylum.

The trial of former Interior Minister leader Matteo Salvini began in October on charges of abduction, unlawful detention, and abuse of power for refusing to allow 131 rescued people to disembark for 4 days from an Italian military ship in July 2019.

Racism and Intolerance

The brutal beating to death in September of 21-year-old Willy Monteiro Duarte, a Black Italian, in a disadvantaged town on the outskirts of Rome, provoked a nationwide debate about racism, social degradation, and violence. At time of writing, four men were in pretrial detention on charges of voluntary homicide, with prosecutors saying they will not prosecute as a bias crime.

Some elected officials in southern regions stoked rather than calmed unfounded fears linking migrants with

Covid-19, and anti-immigrant candidates in regional elections engaged in xenophobic rhetoric (...).”

Amnesty Internationaal vermeldt aangaande situatie van vluchtelingen in Italië op zijn website als volgt (stuk 4):³

“Refugees, asylum-seekers and migrants

By the end of the year, 34,154 people – including 4,631 unaccompanied minors – had arrived irregularly by sea.

On 7 April, Italy closed its ports to disembarkations and declared that due to the pandemic the country was not a place of safety for rescues carried out by foreign-flagged ships outside its search and rescue

(SAR) region. The measure appeared to target NGO ships which were often left at sea for days without instructions after rescues. When transfer to Italy was authorized, rescued people were placed in quarantine generally for two weeks on large ships before being transferred ashore. Hundreds of refugees and migrants arrived autonomously, mostly at the island of Lampedusa, leading to severe overcrowding of the local reception centre. Refugees and migrants there faced difficulties adhering to physical distancing; their quarantine time was reset at each new arrival.

A 15-year-old unaccompanied boy from Côte d'Ivoire died in a hospital in Palermo, Sicily, in October, after serving quarantine on a ship where doctors had requested an earlier disembarkation due to his deteriorating health. He had reportedly showed signs of torture suffered in Libya.

In December, Parliament reformed the two security laws, known as "security decrees", passed in 2018 and 2019. The new Law 173/2020 reintroduced humanitarian protection, which had been abolished in 2018 and had deprived some 37,000 people of a regular status. It also reduced the maximum length of stay in detention centres for repatriation, from 180 to 90 days. Improved assistance and reception for asylum-seekers were also reintroduced in smaller structures, facilitating integration.

Criminalization of solidarity

The authorities continued to penalize NGOs for their rescue activities at sea. Ships were inspected and seized and fines repeatedly issued.

There were some positive developments for rescue NGOs. In February, the Court of Cassation in the capital, Rome, ruled that the arrest of the Sea Watch 3 captain, Carola Rackete, in June 2019 had been unlawful. She had entered territorial waters despite the authorities' prohibition. The Court noted that she was fulfilling her duty to rescue people at sea, and that a rescue operation ends with disembarkation in a place of safety. In November, the Tribunal of Ragusa, Sicily, dismissed smuggling charges against two crew members of the NGO Proactiva Open Arms in relation to a rescue in 2018, recognizing that they acted in a "state of necessity".

The 10 crew members of the *Luventa* rescue ship were still awaiting the closure of an investigation for facilitating irregular entry, initiated in 2017 by prosecutors in Trapani, Sicily.

Law 173/2020, passed in December, abolished the prohibition on entering territorial waters for rescue ships and the associated heavy administrative fines, provided rescues were conducted according to international law, co-ordinated by the competent maritime authorities, and the flag state of the rescue ship was informed. However, violations remained punishable with criminal fines of up to €50,000 and imprisonment of up to two years. The Minister of Interior could still prohibit entry into territorial waters for public order and security reasons and in cases of human trafficking.

Co-operation with Libya

Co-operation with Libya on border control continued, leading to over 11,265 people being intercepted by Libyan authorities and disembarked in Libya, where refugees and migrants continued to face torture and other systematic abuse (see Libya entry).

In January, the Council of Europe Commissioner for Human Rights called on Italy to suspend cooperation activities which result – directly or indirectly – in the return to Libya of people intercepted at sea. However, the 2017 Memorandum of Understanding with Libya, underpinning the collaboration between the two countries on border control, was automatically extended for a further three years. In February, the Italian government proposed some light amendments, emphasizing the need to improve human rights guarantees for refugees and migrants, but these were not accepted by the Libyan Government of National Accord. Italy nonetheless continued to support Libyan maritime authorities, including by extending the deployment of Italian military personnel in Libya.

In May, the Tribunal of Messina, Sicily, condemned at first instance three foreign nationals to 20 years' imprisonment for torture of refugees and migrants in a detention centre in Zawiya, Libya.

In August, five Eritrean asylum-seekers landed in Rome, carrying visas granted by the Italian authorities to enable them to seek asylum in Italy. The issuance of visas had been ordered by an Italian court in 2019, ruling that the group had been unlawfully pushed back to Libya 10 years earlier.

The trial of the former Minister of Interior for the unlawful deprivation of liberty of over 100 rescued people on the Italian coastguard ship *Gregoretti* in July 2019, started in October before the Tribunal of Catania, Sicily.

Right to life

Numerous deaths in custody in prisons and repatriation centres were recorded, against the background of increased isolation of detainees from society and a reduction of services, including of mental health care provision, due to the COVID-19 pandemic. In March, there were 13 deaths in prisons following unrest in some establishments. Several deaths were due to overdose when detainees gained access to the infirmaries' medical supplies.

(...)"

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij overgaat tot verwijdering van verzoeker naar Italië uitgaande van impliciete aanvaarding van Italië, omdat Italië niet binnen de voorziende termijn heeft

geantwoord op het verzoek tot terugname. Gelet hierop kan uit het stilzwijgen van Italië niet worden afgeleid dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Italië ook een juiste en correcte opvang zou kunnen krijgen van de Italiaanse overheid. Wel integendeel, uit voormelde rapporten blijken zeer duidelijk dat verzoeker geen toegang zou kunnen hebben tot de nodige medische hulp noch een eerlijk en efficiënte asielpcedure. Uit voormelde bronnen blijkt duidelijk dat er in Italië momenteel geen medische hulp en/of toegang tot eerlijke en efficiënte asielpcedure is.

De toegang hebben tot medische hulp en een eerlijke en efficiënte asielpcedure zoals omschreven in het non-refoulementprincipe is dus een absolute vereiste. Als dit niet zou kunnen worden gegarandeerd dan zou het verwijderen van verzoeker naar Italië een schending betekenen van artikel 3 EVRM (zie supra).

De DVZ heeft derhalve geen diepgaand onderzoek gevoerd aangaande non-refoulementprincipe. De DVZ verwijst in de bestreden beslissing naar het lidmaatschap van Italië in de Europese Unie en het feit dat Italië ook de vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 heeft onderschreven. Dit om vervolgens onjuist te besluiten dat er geen reden is om aan te nemen dat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in Italië minder waarborgen zou bieden dan in België. De DVZ gaat zeer kort door de bocht met deze redenering, daar er te allen tijde de mensenrechtensituatie van een land, waarnaar een persoon wordt verwijderd, dient te worden nagegaan.

Het EHRM heeft trouwens ook duidelijk gesteld dat wederzijds vertrouwensbeginsel (zoals in Dublinsysteem) wordt weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het X Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest (zie ook arrest van RvV d.d. 19 juli 2019 – zie infra)

Verweerder dient derhalve te allen tijde met het nemen van maatregelen zoals verwijderen van een vluchteling het non-refoulementprincipe te onderzoeken. Het kan niet simpelweg en a priori worden aangenomen dat een lidstaat die de Vluchtelingenconventie van Genève heeft onderschreven alle garantie zou bieden van het non-refoulementprincipe. Intussen is er zelfs een algemeen gekend feit dat in Italië vluchtelingen geen toegang hebben tot een eerlijke en efficiënte asielpcedure.

Dat de huidige situatie van Italië geen toegang geeft tot een eerlijke en efficiënte asielpcedure werd eveneens door Uw Raad in verschillende arresten aangenomen.

Zo werd op 4 januari 2019 in het arrest n°214 701 uitdrukkelijk als volgt gesteld door Uw Raad:

“3. De la violation des articles 2 et 3 de la CEDH Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert du requérant vers l'Italie, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec les articles 2 et 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH). Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est en effet tenue, conformément à ses obligations internationales, de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient indiquer un risque de violation des articles 2 et 3 de la CEDH. In casu, la décision attaquée repose pourtant sur une motivation tout à fait générale et stéréotypée de la situation générale prévalant en Italie, sans procéder à quelque application concrète à la situation individuelle du requérant. Si la partie adverse avait en effet permis au requérant de s'exprimer de manière utile et effective, celui-ci aurait notamment pu lui indiquer qu'il a été emprisonné dans son pays d'origine pendant plus d'un an (sans contact avec l'extérieur, sans lumière et sans sons) lorsqu'il a accompli son service militaire, qu'il a été emprisonné et maltraité au Soudan et qu'il a subi de traitements atroces lors de son enfermement en Libye, éléments sur base desquels la partie adverse aurait pu considérer la vulnérabilité du requérant mais également que le requérant a vécu dans la rue en Italie, sans argent, sans toit, sans hygiène, sans accès aux soins médicaux et sans nourriture. Ce faisant, la partie adverse n'a pas procédé à un examen individuel et rigoureux du risque de violation des articles 2 et 3 de la CEDH, en violation de ladite disposition.

• La partie adverse s'est abstenue de se livrer à un examen sérieux, rigoureux et approfondi de la vulnérabilité particulière du requérant

(...)

A cet égard, la partie adverse – qui avait pourtant été informée par le requérant de son pays d'origine, l'Erythrée, et qui a pourtant connaissance des traitements inhumains et dégradants voire des actes de torture qui sont généralement réservés aux personnes qui accomplissent (ou refusent d'accomplir) le service militaire – ne s'est pas inquiétée de savoir si le requérant avait possiblement été maltraité ou torturé, élément qui lui aurait permis de considérer la vulnérabilité du requérant. La partie adverse ne s'est pas non plus inquiétée de savoir si le requérant avait éventuellement vécu des traitements inhumains et dégradants ou des événements traumatiques lors de son parcours jusqu'à son arrivée en Europe.

(...)"

(eigen onderlijning)

Verder, heeft Uw Raad in het arrest d.d. 26 november 2019 met als nr.: 229266 het hiernavolgende geoordeeld:

"Gelet op voorgaande kan de Raad niet anders dan zich aansluiten bij de schorsingsgrond van het arrest nr. 226 732 van 26 september 2019, dat luidt als volgt: "De Raad benadrukt dat het verbod van verwijdering naar een land waar een vreemdeling een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM,

tevens het verbod inhoudt om de vreemdeling te verwijderen naar een land (het zgn. 'tussenland') waar hij een reëel risico loopt om alsnog te worden uitgezet naar het land waar hij het voornoemde reëel risico loopt (verbod van indirect refoulement). Het is aan de verdragsluitende staat om zich ervan te verzekeren dat de vreemdeling, als gevolg van een verwijderingsbeslissing, in het tussenland niet wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, alsook zich er van te verzekeren dat het tussenland voldoende waarborgen biedt die voorkomen dat de vreemdeling wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een inhoudelijke beoordeling van de mogelijke risico's (EHRM 22 september 2009, nr. 30471/08, *Abdolkhani en Karimnia v. Turkije*, par. 88; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirsi Jamaa e.a. v. Italië*, par. 147).

(...)"

(eigen onderlijning)

Gelet op het voorgaande kan dus eveneens worden aangenomen dat verweerder zijn verplichting om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding niet heeft nagekomen. Er werd dus door verweerder geen rekening gehouden met het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing, daar hij geen rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier en de objectieve bronnen aangaande huidige situatie van Italië aangaande vluchtelingen.

Aldus, kan worden gesteld dat gelet op de aangehaalde bronnen het begin van bewijs door verzoeker werd geleverd en dat dus het verwijderen van verzoeker naar Italië een schending en/of minstens een reëel risico van schending van artikel 3 EVRM inhoudt."

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke

behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Italië, nu hij in dit land reeds twee maal eerder verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen, zodat verzoeker niet ernstig kan voorhouden als zou in de beslissing niet worden ingegaan op het land waaraan de overdracht wordt gevraagd en zijn administratieve situatie in dit land. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Italië vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.4. Verzoeker is van oordeel dat er in Italië geen eerlijke en efficiënte asielprocedure beschikbaar is, hetgeen volgens hem blijkt uit verschillende objectieve bronnen. Deze situatie is volgens verzoeker strijdig met artikel 3 van het EVRM. Ter staving van zijn standpunt haalt verzoeker vooreerst passages aan uit het rapport “*Caterina Bove, Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2020 Update*”, (hierna: het AIDA-rapport) van 3 juni 2021. Uit de passages betreffende de toegang tot de gezondheidszorg en de toegang tot de asielprocedure besluit verzoeker dat de toegang tot de asielprocedure voor Dublinterugkeerders niet menswaardig te noemen is. Vervolgens citeert verzoeker een uittreksel uit het World Report van *Human Rights Watch* betreffende Italië waarin onder andere de situatie in de Middellandse Zee wordt besproken. Tenslotte haalt verzoeker informatie aan van de website van *Amnesty International* betreffende Italië, waarin ook ingegaan wordt op de instroom van migranten in Italië via de zee. Aangezien Italië niet heeft geantwoord op het verzoek tot terugname, kan volgens verzoeker uit het stilzwijgen van Italië niet worden afgeleid dat hij vanwege de Italiaanse overheid correcte opvang zal krijgen. Het wederzijds vertrouwensbeginsel uit het Unierecht geldt volgens verzoeker niet. Verzoeker haalt hierbij eveneens passages aan uit twee schorsingsarresten van de Raad uit 2019 betreffende overdrachtsbesluiten naar Italië en besluit dat er te dezen geen sprake was van een zorgvuldige feitenvinding.

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt, wat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker betreft, verwezen naar het zogeheten Dublin-interview van 19 oktober 2022 waarin verzoeker het volgende had verklaard over zijn wedervaren in Italië: “*In Italië was het heel erg qua opvang. Er waren constant ruzies,*

gevechten. Er is niemand die je helpt. Als de autoriteiten je zien vechten, doen ze er niets aan. Hier is er meer controle.” Hij verklaarde een goede gezondheidstoestand te hebben en zijn verzoek in België te hebben ingediend omdat hij in Antwerpen had vernomen dat de vingerafdrukken die elders werden genomen in België werden ‘kwijtgescholden’.

2.3.6. De Raad merkt op dat uit het Dublin-interview niet kan worden opgemaakt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een bijzonder kwetsbaarheid. Hij had immers aangegeven geen gezondheidsproblemen te hebben. Uit zijn vage verklaringen over de toestand in Italië kan niet worden afgeleid dat zijn overdracht een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat de Italiaanse autoriteiten zich afzijdig hielden bij vechtpartijen, kan niet automatisch als een schending van artikel 3 van het EVRM worden gekwalificeerd. In zijn middel gaat verzoeker nergens concreet in op zijn wedervaren gedurende zijn verblijf in Italië van juni 2020 tot maart 2022. Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat het *“heel erg (was) qua opvang”*, maar hij diept dit niet verder uit. De Raad besluit dat er geen elementen zijn, die eigen zijn aan verzoekers persoonlijke toestand, die een overdracht naar Italië in de weg lijken te staan. In de bestreden beslissing wordt dan ook gesteld dat *“(b)etrokkene (...) met betrekking tot de overdracht naar Italië dan ook geen concrete gegevens aan(brengt) die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM”*.

2.3.7. Wat de algemene situatie in het land van bestemming betreft, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het meer recente AIDA-rapport over de situatie in Italië, dat dateert van 20 mei 2022 (AIDA Country Report Italy, 2022 update), naar het rapport van de Deense en Zwitserse ‘Refugee Council *“Mutual trust is still not enough”* van 12 december 2018 en naar de OSAR-rapporten van 2019 en 2020. De raadvrouw van verzoeker hamert erop dat de actuele situatie niet zou zijn onderzocht, maar de gemachtigde van de staatssecretaris baseert zich op een AIDA-rapport dat van recentere datum is.

Een grondige lezing van het geheel van het AIDA-rapport van 20 mei 2022, waarvan de URL in de bestreden beslissing is opgenomen, leert dat er in Italië op bepaalde plaatsen belemmeringen bestaan voor toegang tot de asielprocedure en dat de termijnen voor formele registratie niet steeds worden nageleefd. Dit wordt in de bestreden beslissing niet ontkend. De finale conclusie is evenwel dat de praktische problemen die rijzen voor alle verzoekers om internationale bescherming in Italië ook gelden voor personen die onder het regime van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen en dat deze niet oplopen tot een situatie van verregaande materiële deprivatie. De problemen zijn in elk geval niet van die aard dat er wordt gepleit voor een algemeen moratorium op overdrachten naar Italië voor personen die geen kwetsbaar profiel hebben.

In het rapport wordt ook benadrukt dat er sinds het najaar van 2020 een einde werd gemaakt aan de opdeling in de opvangstructuur die door het zogeheten *Salvini*-decreet in het leven werd geroepen, maar dat de thans voorziene budgetten niet toelaten meer dan enkel basisvoorzieningen te verstrekken. Er wordt ook aangestipt dat er bepaalde lokale verschillen bestaan, die verband houden met het professionalisme van de betrokken organisaties die moeten instaan voor de opvang, maar over het algemeen is er geen sprake van systeemfouten waardoor elke verzoeker om internationale bescherming in Italië het risico loopt om blootgesteld te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Er wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op het feit dat de instroom van verzoekers om internationale bescherming in Italië, vergeleken met 2019 en 2020 een dalende trend vertoont. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert op basis van het geheel van het rapport dat er geen sprake is van aan het systeem gerelateerde ernstige tekortkoming die van een dergelijke schaal zijn dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat een overdracht naar Italië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.3.9. De Raad wijst op een recente onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM waarin wordt vastgesteld dat de laatste wijzigingen aan het Italiaanse opvangsysteem voor verzoekers om internationale bescherming, die op 22 oktober 2020 in werking traden, en die positief onthaald werden door UNHCR, tot doel hadden de toegang te verzekeren tot tweedelijnsopvang binnen het zogeheten (nieuwe) SAI-netwerk, waardoor ook Dublin-terugkeerders in Italië in aanmerking zouden komen voor huisvesting in de tweedelijnsopvang. Daarnaast stelde het Hof vast dat de laatste wijzigingen ook een uitbreiding inhielden van de dienstverlening in de eerstelijnsopvang in afwachting van plaatsing in de SAI-faciliteiten. Het EHRM besluit dan ook dat er geen voldoende reëel en imminent risico bestaat op een situatie van deprivatie die ernstig genoeg is om onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (onontvankelijkheidsbeslissing EHRM 15 april 2021, *M.T. t. Nederland*, nr. 45695/19).

2.3.10. Verzoeker haalt in zijn middel ook informatie aan van de website van Human Rights Watch, die vooral betrekking heeft op het Italiaanse beleid ten aanzien van migranten die vanuit Libië de Italiaanse kust bereiken. Hierin wordt ook gewag gemaakt van het sluiten van de havens wegens de COVID-19 pandemie. Uit consultatie van de website van Human Rights Watch blijkt dat deze informatie betrekking heeft op “events of 2020” en dus niet op de actuele situatie. Bovendien kan de situatie van migranten die via de Middellandse Zee Italië trachten te bereiken onmogelijk worden gelijkgesteld met deze van verzoeker die als Dublinterugkeerder aan Italië zal worden overgedragen. In de beslissing wordt erop gewezen dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker en dus de nodige voorbereidingen kunnen treffen.

Tevens citeert verzoeker het Amnesty International Report over Italië van 2020. Hierin worden een aantal cijfers vermeld over illegale migratie, wordt informatie verstrekt over gewijzigde wetgeving en maatschappelijke tendensen, over de samenwerking met Libië en de situatie in Italiaanse gevangenissen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in deze algemene informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Op basis van de door hem geciteerde uittreksels slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat er in zijn geval sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht aan Italië. Hij kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geen onzorgvuldigheid verwijten doordat met deze – ondertussen licht gedateerde- gegevens geen rekening werd gehouden. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zich immers gebaseerd op recentere landeninformatie.

2.3.11. Wat de door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad betreft, dient te worden aangestipt dat deze verwijzingen niet dienstig zijn, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn situatie kan worden gelijkgesteld met deze van de betrokkenen in de door hem geciteerde arresten die onderdanen uit Eritrea betreffen.

2.3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Het uitvoeren van maatregelen die schending kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM is uiteraard aan te merken als moeilijk te herstellen nadeel eenmaal deze maatregelen zouden worden uitgevoerd. De bestreden beslissing beoogt verzoeker te verwijderen naar Italië alwaar een reëel risico bestaat dat verzoeker zou worden vernederd, onmenselijke zou worden behandeld. Dit gelet op onvoldoende opvangmogelijkheden en toegang tot eerlijk en efficiënte asielprocedure in Italië. Dit is het gevolg van het beleid dat in Italië momenteel wordt gevoerd aangaande vluchtelingen. Het feit dat het huidige beleid van de Italiaanse overheid t.o.v. de vluchtelingen een schending en/of een reëel risico van schending van artikel 3 EVRM inhoudt blijkt uit verschillende objectieve bronnen (zie infra – uiteenzetting van middelen). Verweerder heeft derhalve bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de huidige situatie en het beleid van Italië t.o.v. vluchtelingen. Het verwijderen van verzoeker naar Italië zou dan ook moeilijk te herstellen nadeel veroorzaken eenmaal verzoeker blootgesteld zou worden aan het risico tot schending van zijn rechten die gewaarborgd zijn door artikel 3 EVRM.”

2.4.2. Verzoeker verbindt zijn nadeel aan de omstandigheden waarin hij als asielzoeker in Italië zou terechtkomen omwille van het vluchtelingenbeleid in Italië, dat volgens hem een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

2.4.3. Uit de bespreking van het middel is evenwel gebleken dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor er *in casu* sprake lijkt te zijn van een evident nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN